

Het Ierse boekhandelsmysterie

LUCY CONNELLY

Het Ierse Boekhandelsmysterie

DEEL 1

VAN DE SHAMROCK COVE-SERIE

Vertaald door Klaske Kamstra

ISBN 978-90-492-0796-0

ISBN 978-94-023-2710-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *An Irish Bookshop Murder*

Vertaling: Klaske Kamstra

Omslagontwerp: © Lisa Horton, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: Shutterstock

Productie Nederlandse editie: Deul & Spanjaard, Groningen

First published in the English language in 2024 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture

© 2024 Lucy Connelly

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Lizzie Bailey en Shannon Houchin,
dank je wel dat jullie mijn vriendinnen zijn.

*'Geloof niets van wat je hoort en
slechts de helft van wat je ziet.'*

Edgar Allan Poe

Ik stond voor de donkerblauwe voordeur en keek omhoog naar de gevel van ons nieuwe huis. Een lentebriesje streek door mijn haar en mijn zintuigen werden overstelpt door de frisse geur van de zee. Ik wreef over het groene klavertje van de sleutelhanger waarmee ik in mijn hand stond, in de hoop dat er iets van het geluk op mij af zou stralen. Het huis had een kleine, maar prachtige en goed onderhouden voortuin. Tersluiks keek ik naar mijn tweelingzus. Hopelijk was het de juiste keuze geweest om naar Ierland te verhuizen.

De brief van onze grootvaders notaris was als een schok gekomen. We hadden geen idee van zijn bestaan gehad. Onze moeder sprak nooit over onze vader en wij vroegen niet naar hem, omdat we wisten dat ze daar verdrietig van werd.

Onze grootvader had ons dit huis nagelaten, samen met zijn winkel, een boekhandel aan de winkelstraat in Shamrock Cove, een dorp in Ierland. Tot nu was het hier voor ons een en al betovering. Deze hele situatie en het dorp zelf waren zo bevreemdend dat ik mezelf er steeds aan moest herinneren dat het echt was.

Het donkerblauwe huis met wit lijstwerk was niet de bouwval die ik had verwacht. Het was een huis in tudorstijl met een houten tuinhekje ervoor dat schuilging onder rozen en andere bloeiende planten. Het stond aan een besloten achterafpleintje met nog meer huizen, ook stuk voor stuk goed onderhouden en met fraaie voortuinen.

Nergens was ook maar een schilfertje afbladderende verf te zien. Alle huizen hadden een rieten dak, maar waren wel in verschillende kleuren geschilderd. Het onze, Hidden Way Court nummer drie, had iets knus en was bijzonder fotogeniek dankzij de prachtige tuin. Ik had geen groene vingers en mijn tweelingzus zou het druk krijgen met de boekhandel die we samen met het huis geërfd hadden. Ik had dus geen idee hoe we die tuin gingen onderhouden, maar dat was van later zorg.

Ik was nerveus geworden toen de notaris zei dat hij geen foto's had van het huis waar onze grootvader had gewoond. En aangezien de notaris in Galway zat en mijn grootvader daar bij hem op kantoor was gekomen, kende hij het dorp zelf ook niet.

Ik ben schrijver en in mijn fantasie was er al van alles voorbijgekomen, van een krakkemikkig houten huisje tot een enorme bouwval. Maar ik hield meteen van dit huis, wat eigenlijk niets voor mij is. Meestal heb ik wat tijd nodig voordat ik warme gevoelens ga koesteren voor mensen of plekken. Wat dat betreft waren mijn zus en ik tegenpolen, maar vreemd genoeg voelde dit meteen als thuis. En dat wil wat zeggen voor een verstokte New Yorker als ik.

Hoe dan ook, er was maar één manier om erachter te komen of mijn gevoel klopte. Ik kneep nog een laatste keer in het klavertje, gaf toen de sleutel aan mijn zus en deed een stap naar achteren om haar de deur open te laten doen. Toen ik in de deuropening stond om de hal met daarin een grote staande klok even in me op te nemen, klonk er een ijzingwekkende gil.

Ik voelde een steek in mijn maag, liet alles uit mijn handen vallen en rende naar mijn zus om haar te hulp te schieten.

Mijn gympen piepten op de houten vloer, en ik vloog bijna uit de bocht en tegen de balustrade van de trap aan. Lizzie stond in de deuropening rechts in de hal te beven als een espenblad.

‘Lizzie, wat is er?’ riep ik. Ze draaide zich naar me om. Haar blauwgrijze ogen waren betraand en ze was zo bleek dat ik bang was dat ze flauw ging vallen. Ze wees de kamer in.

Ik rende naar haar toe en keek over haar schouder de kamer in. Ik slikte. ‘Bel 999,’ zei ik zachtjes. Toen draaide ik haar voorzichtig om, weg van de grijze dame die daar op de vloer lag. ‘Dus niet 911, hè. 999.’ Ze staarde voor zich uit.

‘Lizzie,’ zei ik streng. Met een ruk draaide ze haar hoofd naar me toe. ‘Bel 999. Ga maar op de trap zitten. Ik kom eraan.’ Ik haalde mijn telefoon uit mijn broekzak en gaf hem aan haar.

Ik liep naar de vrouw op de grond. Ze had zilvergrijs haar en haar kapsel was tot in de puntjes verzorgd. Ze droeg een zachtlila trui en bijpassende pantalon. Ze was nog warm. Ik pakte haar pols en voelde haar hartslag. Ik hield een vinger voor haar neus. Ze ademde. Goddank.

‘Zeg dat ze nog leeft en dat ze moeten opschieten.’

Ik wilde haar niet verplaatsen, want als ze gevallen was... Gauw pakte ik een plaid van een bruinleren oorfauteuil die voor een grote, grijsstenen schouw stond en propte de groenblauwe stof onder haar hoofd. Toen ik om me heen keek, zag ik op de leren bank een paar bijpassende kussens liggen. Ik pakte ze en legde ze onder haar knieën.

Aan de rimpels in haar knappe gezicht te zien, was ze tegen de zeventig. Ze zag er verzorgd uit en haar haar vormde een witte aureool rond haar hoofd. Ik had weleens een reanimatietraining gevolgd, maar omdat ze ademde wist ik niet goed wat ik moest doen.

‘Mevrouw,’ zei ik. ‘Hooft u me?’

Ze bewoog niet.

Eigenlijk wilde ik heel graag gaan kijken hoe het met mijn zus was, maar het voelde als mijn plicht om bij deze arme vrouw te blijven tot er hulp kwam. Ik legde mijn hand op haar hart. Het klopte nog net zo krachtig en regelmatig als toen ik haar pols voelde.

Ik zat daar en hield haar hand vast. Ik wist niet wie ze was of wat ze in onze woonkamer deed, maar maakte me wel zorgen om haar. Ineens blafte er achter me een hond en knipperend opende de vrouw haar ogen. Vervolgens ging ze rechtop zitten en slaakte een gil. Ik schrok me een ongeluk en sprong op, waardoor ik haar hand losliet.

Ik tuimelde achterover en meteen kwam de grote hond grommend dichterbij. Nou ja, hond, het leek eerder een paard. Hij ging tussen mij en de vrouw in staan. Ik was alleen maar op haar gericht geweest en had helemaal niet gezien dat hij aan de andere kant van haar zat.

‘Brave hond,’ zei ik nerveus en probeerde mijn hartslag weer rustig te krijgen.

‘Mijn hemel. Wat laat jij me schrikken,’ zei de vrouw.

‘Insgelijks,’ zei ik, waarna ik haar overeind wilde helpen.

De vrouw wimpelde mijn aanbod af. ‘Het gaat prima. Niks aan de hand. Ik had weer een aanval, maar werd wakker van Bernard. Ik wilde de boel nog even checken voordat jullie kwamen.’

Tja, maar ons een doodschrik bezorgen is misschien niet het ideale welkom.

Ik glimlachte.

‘Het was niet mijn bedoeling om jullie een doodschrik te bezorgen,’ zei de vrouw, die kennelijk gedachten kon lezen. Ze glimlachte. ‘Sorry, hoor.’ Ze klopte grootmoederlijk op mijn hand.

Ik mocht haar.

‘Laten we proberen u op de been te krijgen.’ Ik wilde haar arm vastpakken, maar de hond begon vervaarlijk te grommen.

‘Goed volk, Bernard,’ zei de vrouw.

De hond ging braaf een eindje achteruit en ik zou zweren dat hij toen zelfs even glimlachte.

Weer wimpelde ze mijn hulppoging af. ‘Niks aan de hand en nogmaals excuses dat ik je zo heb laten schrikken,’ zei ze. ‘Ik ben mevrouw O’Malley, de buurvrouw, en een goede vriendin van jullie grootvader. Ik kwam even kijken of de schoonmaakster haar werk goed had gedaan. Prima meid verder, maar een beetje jong nog. Jij moet Mercy zijn,’ zei ze. ‘Ik herken je van de foto’s op je boeken. In het echt ben je knapper, trouwens.’

Mentaal stond ik nog steeds in de vecht-of-vluchtmodus en daardoor duurde het dus even voor ik goed kon verwerken wat ze allemaal had gezegd. ‘Dank je.’

‘Waar is je zus?’

Lizzie was vast totaal van de kook. Het laatste wat ze kon gebruiken was nog meer stressvolle situaties. We hadden het afgelopen half jaar al genoeg voor de kiezen gehad met het overlijden van onze moeder én van Lizzies verloofde en zijn dochtertje. Ierland betekende voor ons een nieuwe start, maar dit was niet het begin dat ik me had voorgesteld.

‘Ogenblikje,’ zei ik, en ik liep weg. Ze zat niet op de trap.

‘Lizzie?’ riep ik.

‘Ik ben hier,’ zei ze. Haar stem klonk niet beverig, dus dat viel in elk geval mee.

Ze zat in de keuken met een kop thee.

Ik hurkte naast haar stoel neer en pakte haar hand. ‘Gaat het?’

Haar ogen waren vochtig, maar ze kneep in mijn vingers. ‘Nu wel weer, want ik heb een kop thee. Het water stond al op.’

Mevrouw O’Malley kwam ook binnen. Ik pakte een stoel voor haar.

‘Nou ja zeg,’ zei ze verbaasd, ‘als twee druppels water. Jullie haar en ogen zijn anders van kleur, maar voor de rest zijn jullie elkaars evenbeeld.’

Ik had veel donkerder haar dan mijn zus en droeg het meestal in een paardenstaart, terwijl zij het doorgaans in een rommelige knot draaide.

‘Dat horen we wel vaker,’ zei ik. ‘Nu kunnen de meeste mensen ons wel uit elkaar houden, maar toen we jonger waren en mijn haar nog niet zo donker was, waren we bijna niet van elkaar te onderscheiden.’

‘Maar hé, gaat het echt wel?’ vroeg ik nog een keer.

‘Ja, hoor,’ zei mijn zus. ‘Ga maar zitten, dan bel ik de ambulance af.’

Ik gehoorzaamde, vooral ook omdat ik wat wiebelig op mijn benen stond. We hadden er sinds ons vertrek uit de VS een reis van zo’n twintig uur op zitten, en koud aangekomen in Shamrock Cove waren we ons meteen de stuipen op het lijf geschrokken – en de dag moest nog beginnen.

‘Je zus en ik hebben al even kennisgemaakt,’ zei mevrouw O’Malley. Ze boog zich over de tafel heen om Lizzie een hand te geven. ‘Ik ben mevrouw O’Malley, maar iedereen noemt me Lolly. Ik heb sinds het overlijden van jullie grootvader op het huis gepast. Ik was hier voor een laatste inspectie. En om thee en koekjes voor jullie klaar te zetten. Het was niet mijn bedoeling jullie te laten schrikken.’

‘Geeft niet,’ zei Lizzie. Haar glimlach was niet gespeeld, maar ik maakte me wel zorgen om haar mentale gesteldheid. Werd het haar niet te veel allemaal? Ze was nog kwetsbaar, hadden de artsen gezegd, maar mijn zus kon dat heel goed verbergen.

Ze schonk nog twee koppen thee in en ik zag dat haar hand beefde, wat me genoeg zei.

‘Ik heb narcolepsie. Van kleins af aan al. Ik kan dus zomaar ergens in slaap

vallen. Soms zelfs als ik op de been ben. Ik heb nooit mijn rijbewijs gehaald, maar goed, hier red je het ook prima zonder auto. Dat is een van de redenen dat ik hier altijd ben blijven wonen. Het is verdraaid moeilijk om me wakker te krijgen als je niet weet wat je moet doen. Hier in het dorp zijn ze eraan gewend, maar het spijt me oprecht dat ik jullie zo heb laten schrikken.'

Narcolepsie. Ik had nog nooit iemand ontmoet die daaraan leed, maar moest me er toch eens in verdiepen. Wie weet kon ik het gebruiken voor een personage. De radertjes in mijn schrijversbrein draaiden meteen op volle toeren: een moordverdachte met narcolepsie die op een plaats delict in slaap is gevallen, maar zich niets kan herinneren van de moord die hij gepleegd zou hebben.

Het zou kunnen werken.

'Oké, Mercy?' Lizzie gaf me een por met haar elleboog.

Ik knikte, al wist ik even niet waar het over ging. Ik was weer eens in mijn hoofd aan het schrijven. Dat gebeurde om de haverklap.

'De bewoners van Hidden Way Court organiseren ter ere van jullie komst een gezellig avondje in de boekwinkel,' zei mevrouw O'Malley. 'Niks bijzonders verder. Gewoon heel ongedwongen, zo zijn wij hier. Er is regen voorspeld voor vanavond en als het regent houden we onze feestjes altijd in de boekwinkel. Hopelijk hebben jullie daar geen bezwaar tegen. Het was al traditie toen jullie grootvader er nog was en het leek me leuk om die in ere te houden. Al was het maar om jullie kennis te laten maken met het reilen en zeilen hier voordat jullie de winkel heropenen. Dat vinden jullie niet erg, toch? Het wordt hartstikke leuk, hoor.'

'Nee, dat is prima,' zei Lizzie.

Ik dacht precies het tegenovergestelde, maar hield mijn mond omdat Lizzie me haar bekende gedraag-je-blik toewierp.

'Is het er niet heel stoffig?' vroeg ik.

'Nee. We hebben er al schoongemaakt met ons eigen clubje,' zei mevrouw O'Malley. 'Alle burens zijn aan het poetsen en boenen geweest voor als jullie kwamen. Jullie mogen zelf de nieuwe boeken in de kasten zetten, maar alles is schoon. Ik ben heel benieuwd wat jullie ervan vinden. Voor vanavond hoeven jullie je nergens druk om te maken. Ik gebruik mijn eigen sleutel wel om alles

klaar te zetten, maar mochten jullie voor die tijd nog iets nodig hebben, ik woon ook hier aan het hofje, op nummer zes.'

'Is dat het laatste huis?' vroeg ik.

Mevrouw O'Malley knikte.

'Dat is ontzettend lief,' zei Lizzie, 'maar u had echt niet al die moeite hoeven doen.'

'Het was helemaal geen moeite,' zei ze.

'Het hofje?' vroeg ik.

Mevrouw O'Malley bekeek ons met een monsterende blik, alsof ze ons ter plekke aan het vergelijken was. Lizzie was de aardige. Ik ben achterdochtig en soms onbeleefd, maar daar zouden ze allemaal snel genoeg achter komen.

Het is vaak niet mijn bedoeling, maar ik heb een schrijversbrein. Ik kan mensen aanstaren zonder ze te zien, omdat mijn brein dan bezig is met een verhaal.

'Iedereen in het dorp noemt Hidden Way Court "het hofje".' Ze keek me aan. 'Geen zorgen. Er wonen hier mensen van allerlei leeftijden, niet alleen maar oudjes zoals ik.'

'U bent helemaal geen -' zei Lizzie.

'Nee, nee,' zei mevrouw O'Malley, 'nu niet met complimentjes beginnen.' De enorme hond leunde tegen haar aan en ze aaide hem over zijn kop. 'Ik ben juist blij met mijn leeftijd. Elke rimpel is dik verdiend.'

Ik vond het tijd om van onderwerp te veranderen. 'Wat voor soort hond is dat?' vroeg ik.

'Bernard is een Ierse wolfshond, maar hij is aan de kleine kant voor zijn ras.'

Aan de kleine kant? Als hij op zijn achterpoten zou staan, was hij net zo groot als ik en hij woog zeker een kilo of zeventig.

'Maar goed,' zei Lolly, 'jullie komen er vanzelf achter hoe het er hieraan toegaat. Ik neem aan dat jullie bekaf zijn van de reis. Niet vergeten hoor, vanavond om zes uur in de boekwinkel. Mochten jullie nog iets nodig hebben, mijn telefoonnummer hangt op de koelkast, net als dat van de andere burens. Jullie moeten nog wat acclimatiseren en daar helpen we jullie met alle liefde mee. Aarzel niet om contact op te nemen. We vinden het helemaal geweldig dat jullie in ons mooie dorp komen wonen.'

‘O ja, voordat ik het vergeet, we hebben jullie voorraadkast en koelkast gevuld.’

‘Wat ontzettend aardig, dank u wel,’ zei Lizzie.

‘Het was een kleine moeite.’

Mevrouw O'Malley dronk haar thee op en ging ervandoor.

Ik legde mijn hoofd op het doorleefde hout van de prachtige keukentafel. ‘Niet te geloven dat ze een feestje geven. Ik wilde om vijf uur in bed liggen,’ zei ik met een zucht. ‘Of om twee uur. Of nu. Nu is ook prima.’

Lizzie stootte me aan. ‘Ik vind dat we nu eerst het huis moeten verkennen, dan kunnen we daarna een dutje doen, zodat we vanavond weer fris en monter zijn. Het is onze eerste kennismaking met de burens, dus wil ik straks geen hoofd vol watten hebben.’

‘We kunnen toch zeggen dat we total loss zijn?’ zei ik, terwijl ik nog verder onderuitzakte op mijn stoel.

‘Even doorbijten, mop. Dit is ons nieuwe thuis en de burens doen hun best om ons een warm welkom te geven. We moeten op zijn minst ons gezicht even laten zien. Volgens mij zag ik een wijnhandel in het dorp. Misschien moeten we daar even wat halen. Ik wil niet met lege handen komen.’

Ze klonk enthousiast, kwam met ideeën. Dat was een goed teken, had ik van de artsen begrepen. Ik had me weleens afgevraagd of ik haar ooit nog zo zou zien, want ze was (volkomen begrijpelijk, trouwens) flink depressief geweest.

Ze klapte in haar handen. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat we in Ierland zijn. Heb je de keuken gezien? Opa had wel smaak, hè? Ik bedoel, alleen dat fornuis al – dat is echt mijn dróómfornuis. Wel oppassen, want hij blijft altijd heet. Hopelijk ligt de handleiding nog ergens. Ik heb altijd al op een echte aga willen koken.’

Ik keek even naar het fornuis. Het was azuurblauw, net als de aanrecht-kastjes, en had een heleboel pitten, maar verder snapte ik niet wat er zo bijzonder aan was. Tja, ik at meestal buiten de deur, in tegenstelling tot mijn

zus, die geweldig kon koken. Ik kan me niet herinneren dat ik mijn fornuis of oven in mijn appartement in Manhattan ooit gebruikt heb. Voor het opwarmen van kliekjes was de magnetron een uitkomst.

Ze stond op, boog zich voorover en trok me omhoog. Vervolgens sloeg ze haar armen om me heen en drukte me bijna plat. Ik gaf haar een al net zo dikke knuffel terug.

‘Dank je wel dat je deze gok wilt wagen,’ zei ze. ‘Misschien laat ik het niet altijd merken, maar ik vind het heel bijzonder dat je alles opgeeft om dit met mij te kunnen doen.’

‘Voor jou doe ik alles.’ Wat ook zo was en niet omdat zij de enige op aarde was die echt van me hield – ook al maakte ik het haar niet altijd makkelijk. ‘En voor mij is dit net zo goed een mooi avontuur. Geloof me.’

Wat ik in Manhattan had achtergelaten was een aaneenschakeling van slechte relaties en een eenzaamheid die ik niet meer kon verdragen. O ja, en ook nog een stalker die steeds enger werd.

Tot het moment waarop het telefoontje was gekomen dat mama ziek was, had ik twee maanden lang mijn appartement niet verlaten. Mijn eten en boodschappen liet ik bezorgen om me dagenlang aan het schrijven te kunnen wijden en niet bezig te hoeven zijn met de boze buitenwereld, waar een stalker me in de metro was gevolgd en me vervolgens foto's als bewijs van had gestuurd. Volgens vrienden op het politiebureau hoefde ik me geen zorgen te maken. Ze gingen ervan uit dat het gewoon om een overenthousiaste fan ging. Zelf was ik daar niet zo zeker van.

Daarna kwam dus dat bewuste telefoontje van Lizzie en stond ineens mijn wereld op zijn kop. Ik nam de eerste de beste vlucht naar Texas. Pas toen ik daar een maand was, begon ik te beseffen hoe erg ik het had gemist om onder de mensen en vooral familie te zijn.

Met dank aan de stalker voelde ik me niet langer veilig op de plek waar ik zo van hield: Manhattan. Deze verhuizing was voor mij dus net zo belangrijk als voor Lizzie.

Als we niet naar Ierland waren gegaan, was ik waarschijnlijk weer in Texas gaan wonen, ook al had ik jaren geleden, toen ik ging studeren, gezworen dat

ik nooit meer terug zou gaan – behalve dan voor familiebezoek tijdens vakanties. Ik had het mis; ik had hen net zo hard nodig als zij mij.

Mijn zus was een van de sterkste vrouwen die ik kende. Tijdens mama's ziekte was ze onze rots in de branding en zorgde ze ervoor dat we ook aan die laatste paar maanden mooie herinneringen overhielden.

Maar op de avond van het ongeluk waarbij haar aanstaande man en zijn dochtertje omkwamen, was er iets in haar gebroken. Ik had alles in het werk gesteld om deze verhuizing mogelijk te maken, louter in de hoop de oude Lizzie terug te krijgen. Ik doe alles voor mijn tweelingzus.

Ze liet me los, pakte mijn hand en trok me mee. 'Kom, we gaan onze slaapkamers zoeken, net als vroeger, weet je nog? O ja, en ik mag kiezen.'

Dat was ik vergeten. Met elke promotie van onze moeder hadden we destijds een groter huis betrokken – tot ze uiteindelijk de ranch kocht, natuurlijk. Elke keer zetten we het dan op een rennen om als eerste de mooiste slaapkamer te vinden. Mijn zus won altijd.

Mij maakte het niet uit waar mijn bed stond, als ik mijn boeken maar had. Maar voor haar was het wel belangrijk om een gezellige kamer te hebben en ze was nu eenmaal de betere hardloper.

Beneden, tegenover de voordeur, bevonden zich aan de linkerkant twee zitkamers. De ene, waar we Lolly hadden gevonden, was vrij formeel ingericht. In de andere stond een breedbeeldtelevisie. De muren waren diepblauw geschilderd en er hing een knusse sfeer. Op de bank lagen zachte, gebreide kussens en over de rugleuning van de leren stoelen waren warme wollige dekens gedrapeerd. De meubels waren traditioneel en tijdloos, en tot onze verrassing stonden er eigenlijk helemaal geen oubollige dingen tussen.

Ik had vale fauteuils en jarenvijftigmeubels verwacht. En een allerhande snuisterijen. Het soort spullen dat ik (ten onrechte dus) verwachtte in het huis van een oudere Ierse heer.

Het interieur zou op social media niet hebben misstaan: het was smaakvol, opgeruimd, tijdloos, kortom: prachtig. Ik was op slag verliefd en bij elke deur die we openden, werd ik enthousiaster.

De deur onder de trap bleek naar een gang te leiden. Aan die kant van de

begane grond bevonden zich nog vier kamers. Een daarvan was een studeerkamer met een open haard en langs de wand een donker houten betimmering, wat heel sfeervol oogde. Van achter het bureau met prachtig houtsnijwerk had je uitzicht op de tuin.

‘Niet zo mondain als je studio in Manhattan, maar wat vind je ervan?’ Ze keek me vol spanning aan, alsof alles van mijn antwoord afhing. ‘Niet te vergelijken met het uitzicht op Central Park vanuit je penthouse.’

‘Ik vind het geweldig,’ zei ik. ‘Het is heel sfeervol en geknipt voor een detectiveschrijver.’ Zodra ik naar binnen liep, voelde ik me op mijn gemak. Alsof het uitzicht me nog jaren en jaren zou blijven boeien.

Lizzie slaakte een zucht van verlichting. ‘We kunnen de boel verven als je wilt. We kunnen het precies zo maken zoals jij het wilt hebben.’

De brede vensterbank vormde een zitje met uitzicht op de tuin. Je kon er makkelijk op zitten met een boek of laptop. De meubels die er stonden (onder andere een diepe bank, recht voor de open haard) pasten bij de ruimte. Ze waren royaal van afmeting, comfortabel en gewoon heel verrassend, zoals het hele huis.

In New York had een bevriende binnenhuisarchitect mijn werkkamer ingericht, naadloos aansluitend op de rest van mijn penthouse. Toch had die kamer nooit helemaal bij mij gepast. Deze deed dat wel.

‘Niet nodig. Ik bedoel, misschien is het juist goed voor mijn verbeeldingskracht om in zo’n totaal andere omgeving te gaan werken.’

Ze grijnsde. ‘Het heeft wel die jarendertigvibe van Agatha Christie. Het is wat ouderwetsser dan de rest van het huis.’

Lizzie had gelijk en om eerlijk te zijn wist ik zelf ook niet meer precies wat voor mij goed voelde. De laatste paar maanden was ik net zo verdoofd geweest als zij. ‘Misschien vind ik het daarom zo fijn hier. Het heeft echt karakter. Kom, laten we de rest van de kamers bekijken,’ zei ik.

Verderop in de gang, aan de rechterkant, was een volledig ingerichte slaapkamer met een veel grotere kast dan ik had verwacht. Er stond een comfortabel bed dat we allebei even moesten testen. Aan het eind van de gang links bevond zich een kleine badkamer met een bad op pootjes, een

wastafel en een wc. Er was ook nog een kleine aparte douche. De vloer en wanden waren van marmer.

‘Wel een beetje klein,’ zei Lizzie.

Ik lachte. ‘Weet je nog wel van mijn eerste appartement, waar ik de wc en de douche buiten had, naast de keuken?’

Ze snoof. ‘Je had mama’s gezicht moeten zien. Ik dacht dat ze je linea recta mee terug naar huis zou sleuren.’

Dat had ze niet gedaan. Wel moest ik haar drie keer per dag bellen om te laten weten dat ik nog leefde. Ze was zo trots op me, toen mijn eerste boek in de winkels lag. Samen met Lizzie was ze naar New York gevlogen om het met me te vieren. Het leek een eeuwigheid geleden.

‘Ik mis haar,’ zei ik met een wat schorre stem.

‘Ik ook,’ fluisterde Lizzie. ‘Kom mee, want ik zag nóg een deur hier in de gang.’

Het was net zo’n afgeronde hobbitdeur als die van de boekwinkel. Daar hadden we al even naar binnen gegluurd, toen we op zoek waren naar het verscholen poortje van Hidden Way Court. Deze deur was alleen diepgroen geschilderd. Er zat weinig beweging in de klink, tot ik wat meer kracht zette en de deur openzwaaide.

Mijn mond viel open en vlak achter me hoorde ik ook mijn zus naar adem happen.

‘Niet te geloven,’ zei ik.

Achter de groene hobbitdeur aan het einde van de gang bevond zich een van de mooiste huisbibliotheken die ik ooit had gezien. Alle muren van de enorme ruimte waren bedekt met boekenkasten, behalve aan één kant waar zich de schouw met open haard bevond. Aan een ronde leestafel stonden comfortabele stoelen. De ruimte was echt perfect ingericht, mooier dan ik zelf ooit had kunnen bedenken.

‘O Mercy, wat prachtig dit,’ fluisterde Lizzie.

Ik snapte wel waarom ze fluisterde. Het was uit een soort eerbied voor wat ze zag.

Toen duwde ze me zachtjes aan de kant. ‘Hij heeft... Ik bedoel, hij had wel smaak.’ Ze liet haar vingers over de rug van een aantal boeken glijden. Aan de noordzijde was een groot rond raam met uitzicht op de achtertuin.

‘Is dat ook van ons?’ Ik wees naar buiten. Ik had me niet gerealiseerd dat er ook nog een achtertuin was. Lizzie was nog steeds boeken aan het strelen. Ik legde mijn handen op haar schouders en draaide haar naar het raam toe.

‘O. Wow. Het wordt hier alsmaar mooier. Zijn dat gardenia’s? Ik wist helemaal niet dat die ook in Ierland groeiden.’

‘Nou, dan heb je nu een boekwinkel én een tuin om te onderhouden. Je krijgt het nog druk.’

Lizzie glimlachte, maar haar ogen lachten niet echt mee. ‘Bedankt, Mercy. Voor alles.’ Ze snikte.

Als ze nu ging huilen, werd het mij ook te veel. Ze had geen idee in wat voor bochten ik me had moeten wringen om dit voor elkaar te krijgen en dat hoefde ze ook niet te weten. Ik hoopte alleen maar dat die trieste glimlach ooit weer een blije zou worden.

‘Ik help je wel met plantjes water geven, maar daar laat ik het bij qua tuinieren, zoals je weet. Ik ben net Poison Ivy uit de *Batman*-strips, alleen maak ik planten dood in plaats van mensen.’

Daar moest ze om giechelen. 'Ja, alleen water geven, en alleen als ik het zeg, oké?'

Ik gaf haar een knuffel. 'Beloofd. En jij bedankt, Lizzie, want zonder jou was ik hier ook niet.'

'Ik ga nu boven een paar uurtjes rusten,' zei ze. 'Daarna ga ik het dorp in om wijn te halen. Dan kun jij alles voor je werk klaarzetten. Laten we afspreken dat we om half zes Ierse tijd klaar zijn, oké? Dus wel de wekker op je telefoon zetten.'

Lizzie was een vrouw van de klok. Dat had ze van onze moeder. Ik miste dat gen om een of andere reden. Ik kwam nooit expres te laat, maar mijn gedachten dwaalden snel af en dan vergat ik de tijd vaak.

Ik bracht een saluut. 'Begrepen,' zei ik. 'Maar kunnen we misschien eerst nog snel naar de pub om wat te eten? Ik moet wat koolhydraten hebben voordat ik naar bed ga.'

'Goed plan,' zei Lizzie.

Ik hield woord en was klaar toen ze een paar uur later beneden kwam. Daarvoor had ik natuurlijk wel drie keer de wekker moeten zetten. Eén keer om wakker te worden, nog een keer om op tijd uit bad te komen en de derde keer om precies één minuut voor half zes in de woonkamer te zijn. Zoals gezegd, als ik in mijn hoofd aan boeken werk, heb ik voor dingen in de echte wereld af en toe een seintje nodig.

Lizzie had haar haar opgestoken in een rommelige knot en droeg een leuk boho jurkje, een spijkerjack en kniehoge bruine laarzen.

Ik had gekozen voor mijn wat afgezaagde schrijversoutfit, oftewel, alles zwart: spijkerbroek, laarzen en top. Literaire mensen in New York dragen veel zwart. Dat is praktisch in de vaak niet zo propere omgeving van zo'n grote stad. Voor mij was het ook vooral dat ik nooit hoefde na te denken over wat ik aan moest trekken. Als alles zwart was, paste ook vrijwel alles bij elkaar, maar ik had dit keer ook een paar van mama's diamanten oorknopjes ingedaan. Ik wilde haar vanavond dicht bij me hebben.

Mijn zus trok haar neus op. 'Je ziet er prachtig uit, zoals gewoonlijk, maar we gaan hier in Ierland wel wat kleur in je garderobe brengen.'

Waar ik nogal gehecht was aan mijn zwarte outfits, was zij meer van de pasteltinten en primaire kleuren.

Ik snoof. 'Je kunt het proberen.'

Ze grijnsde naar me. 'Kom mee, dan gaan we kennismaken met onze bureu.'

We draaiden de voordeur op slot en liepen het pad op richting dorp. Het hofje werd omsloten door een enorme stenen muur. Die ochtend, op weg naar het huis, waren we er een paar keer omheen gelopen voor we de verscholen ingang vonden in de steeg achter de winkels aan Main Street.

Van deze kant was hij beter te zien. Iemand had rond de deur een muurschildering met bloemen gemaakt.

Lizzie bleef staan, draaide zich om en keek naar het hofje.

'Intimiderend, die tuinen,' zei ze. 'Ik weet niet of ik daar tegenop kan. Van sommige bloemen wist ik niet eens dat ze het ook in dit natte, koude klimaat deden.'

Het was lente en koud, dus zelfs ik snapte wat ze bedoelde.

'Dat komt door al die lijken die eronder begraven liggen, als je 't mij vraagt,' zei ik.

Ze huiverde. 'Kappen, misdaadschrijver. Nu kan ik alleen nog maar aan lijken in de grond denken,' zei ze vinnig, maar ze lachte erbij om haar woorden te verzachten.

Het miezerde een beetje en ik hield de zijden paraplu die we in de paraplubak naast de voordeur hadden gevonden boven ons, toen we Main Street insloegen. Aan het eind ervan zagen we nog net de kliffen met daarachter de ruige zee.

Sommige van de natuurstenen gevels van de vermoedelijk eeuwenoude panden aan Main Street waren gepleisterd en in een pastelkleur geschilderd. Ondanks de weersinvloeden die ze ongetwijfeld te verduren hadden, zaten ze mooi in de verf en zagen ze er schoon en goed onderhouden uit. Het was een dorp uit een sprookjesboek of van een ansichtkaart.

Toen we bij de boekwinkel aankwamen keek ik omhoog. LEABHAIR AGUS

SEANIARSMÁI stond er in gouden letters op het zwarte uithangbord boven de kobaltblauwe hobbitdeur. Ik had het, voordat we hier aankwamen, al even opgezocht: het was Gaelic voor 'Boeken en antiquiteiten'. Weinig origineel, maar goed, wie was ik om een mening te hebben over Ierse namen?

Zodra we binnenkwamen, werd ik overrompeld door die heerlijke geur van boeken. Leer en iets van kaneel, rook ik, en daardoorheen de citroenlucht van een schoonmaakmiddel.

Het was niet het kleine, stoffige boekwinkeltje dat ik had verwacht. Lizzie zou de hele entourage waarschijnlijk omschrijven als magisch, en ik zou dat meteen beamen. Er stond inderdaad ook wat antiek en curiosa voor de verkoop, maar verder was het toch vooral van vloer tot plafond boeken.

De muren waren azuurblauw geschilderd en de zwarte kasten maakten de ruimte gezellig en stijlvol tegelijk. De lampen aan het plafond en op de tafels zorgden voor een zachte gloed. Echt zo'n winkel waar je urenlang zoet kon zijn.

'Daar zul je ze hebben,' zei Lolly O'Malley terwijl ze naar ons toe kwam. Ze was van top tot teen in het paars gekleed, van haar haarband tot haar schoenen. Misschien was het haar lievelingskleur, want toen we haar bij ons op de vloer hadden aangetroffen, had ze ook een lila sweater met bijpassende broek aan. 'Jullie zijn weer helemaal fris en fruitig, zo te zien.'

'Dank je.' Lizzie boog naar voren voor een luchtkus op beide wangen en ik volgde haar voorbeeld.

'Ik ga jullie meteen voorstellen aan een paar van onze gemeenschappelijke burenen.'

We waren iets te vroeg, maar het was al aardig druk. De aanwezigen sloegen ons met uiteenlopende gezichtsuitdrukkingen gade. Een oudere man met een lange grijze baard ontblootte zijn tanden. Het had een poging tot glimlachen kunnen zijn, maar dat leek me toch niet.

Ik had de indruk dat slechts enkelen blij waren met onze komst.

'Dit is Rob,' zei ze, 'en dit is zijn partner Scott.' Rob en Scott staken allebei een hand uit om die van ons te schudden. Scott droeg een hawaiïhemd en een gleufhoed. Ik mocht hem meteen, en dat wil wat zeggen, want vaak kijk ik eerst de kat uit de boom als ik nieuwe mensen leer kennen.

‘What’s the craic?’ vroeg Scott.

‘Craic?’ Ik keek hem een beetje wazig aan.

‘Dat is Iers voor “Alles kits?”,’ zei hij. ‘We zijn heel blij dat jullie er zijn. En als je iets nodig hebt, gewoon vragen. Wij wonen links van jullie op nummer twee. Althans, van de voorkant gezien.’

‘En ik heb voor een week eten gekookt voor jullie,’ zei Rob. Hij was gekleed in een spijkerbroek met overhemd. Zijn zwarte haar zat strak naar achteren in een paardenstaart. ‘Zeg maar wanneer ik het kan komen brengen.’ Zijn glimlach was net zo open en echt als die van zijn vriend. Ze leken me eind dertig, begin veertig. Maar ik was vrij hopeloos in leeftijden schatten.

‘Echt? Dat had je niet hoeven doen,’ zei Lizzie, ‘maar wel heel lief van je.’

‘Graag gedaan,’ zei Rob. ‘Ik ben half Koreaans, zoals je misschien wel kunt zien, maar ik kook van alles, uit allerlei keukens.’

‘Mijn man is chef-kok,’ zei Scott. ‘Hij doet niets liever dan mooie maaltijden maken voor iedereen.’

‘Wat aardig, zeg,’ zei ik. Dat betekende dat mijn zus, die het met de winkel en de tuin druk genoeg zou krijgen, de eerste tijd niet hoefde te koken. Ik had gezegd dat ik het ook wel wilde leren als we eenmaal hier waren, maar Lizzie had enige ervaring met mijn kookkunsten en zei dat ze het toch liever zelf deed. Ik hoor het haar nóg zeggen: *Mercy, als er op de hele planeet niets meer te eten is, ben ik vast heel blij met wat jij hebt gemaakt. Maar tot die tijd... nou ja, jij hebt een heleboel andere kwaliteiten.*

Ik kon het haar niet kwalijk nemen. Ik overdrijf niet als ik zeg dat ik nog geen ei kan bakken. Volgens mij komt het door mijn schrijversbrein, waarin alledaagse taken vaak naar de achtergrond verdwijnen als ik in mijn werk opga.

Mevrouw O’Malley leidde ons naar de man met de lange baard. Door zijn hoge leeftijd stond hij wat gebogen en hij wekte de indruk dat hij ons liever niet in zijn buurt wilde. ‘Dit is rechter Michael Pierce,’ zei ze. ‘Iedereen noemt hem meneer de rechter of gewoon rechter. Hij woont naast mij, op nummer vijf.’

Hij knikte.

‘Aangenaam kennis te maken, meneer de rechter,’ zei mijn zus. Hij staarde een tijdje naar haar uitgestoken hand voordat hij hem aannam.

‘Jullie grootvader heeft nooit met een woord over jullie gerept,’ zei hij bruusk. Zijn wenkbrauwen gingen wantrouwig omhoog. ‘Ik dacht dat jullie een eeneiige tweeling waren.’

Dat waren we ook. We hadden alleen niet precies dezelfde kleur ogen en haar.

Lizzie deed haar mond open en weer dicht.

‘Wij wisten ook niets van hem,’ zei ik, ‘dus het kan zijn dat hij pas op het allerlaatst van ons gehoord heeft.’

‘Neemt niet weg dat het vreemd is dat jullie iets erven van een man die niet van jullie bestaan wist. Ik was zijn beste vriend en hij heeft het tot vlak voor zijn dood nooit over jullie gehad. Bij ons aan het hofje gelden strenge regels als het gaat om de overdracht van huizen. Ik zal dit tot op de bodem uitzoeken. Let maar eens op.’ Hij wees naar de hemel.

Oké dan.

‘Dit zijn Linda en Dave O’Brien,’ zei mevrouw O’Malley, die ons gauw meetroonde.

Het stel stapte op ons af en leidde ons weg van de nurkse oude man.

‘We zijn toch zo blij dat jullie de boekhandel heropenen,’ zei Linda.

Haar geblondeerde haar viel golvend rond haar roze wangen en ze had een heel innemende glimlach. ‘Ik heb overwogen om de winkel zelf te kopen, puur om van al die prachtige boeken te kunnen blijven genieten.’

‘Maar mijn vrouw heeft het al druk genoeg met haar quilt- en naaiatelier,’ zei Dave liefdevol. Hij had zijn haar in een soort jarenvijftigvetkuif gekamd en droeg een tweed colbertje met elleboogstukken. Hij keek alleen wel wat schichtig om zich heen. Zijn ogen schoten heen en weer tussen ons en de overige aanwezigen, alsof hij alles en iedereen in de gaten wilde houden. Heel merkwaardig. ‘Dat is hier even verderop.’

‘Je hebt helemaal gelijk, schat.’ Ze klopte haar man op de schouder. ‘Vorige week moest ik helemaal naar Dublin voor mijn nieuwe voorraad bouquetromans, en dat terwijl ik een hekel heb aan al dat verkeer. Wanneer gaan jullie open?’

‘Ze zijn er net, lieverd,’ zei Dave.

‘Ach ja, dat is ook zo. Sorry hoor,’ zei Linda met een lief lachje naar Dave.